

SPEJDERNES MAGASIN

HJERTE, LØFT DIN GLÆDES VINGER

Der er salmer, man bliver gladere og gladere for jo oftere man synger dem. Sådan er det gået mig med den julesalme, som man i de senere år er kommet til at synges så meget i vore kirker »Hjerte løft din glædes vinger«. Den siger mig noget om, at julen er mere end kønne stemninger, hvor meget vi så end glæder os også over alle julens vidunderlige stemninger.

Hvem ville dog godvilligt undvære disse herlige oplevelser, når alle julens mange forskellige forberedelser begynder?

Det er en storartet dag, når man kommer hjem fra skole eller fra arbejde og hele huset lugter af brune kager og klejner. En dag kommer julestadsen frem, den skal efterses og nyt skal laves. Man er selv i fuld gang med at lave julegaver, og gemmer, hvad man er i gang med, når man er bange for at de andre skal se det. Selvfølgelig prøver man samtidig at gætte, hvad egentlig de forskellige pakker, der skjuler sig i skuffer og skabe indeholder. Om det skulle være noget af det, der stod øverst på ønskesedlen.

Så kommer grangrenen op der hjemme ved indgangsdøren, og en lille kvist over billedet af en gammel savnet bedstefar eller bedstemor. Ved middagsbordet tændes adventslysene ja, og mange, mange flere juleforberedelser, sådan som nu de forskellige hjem bruger det.

Sandelig er december en dejlig måned.

Men det egentlige i julen rummer alt dette ikke. Det egentlige, det finder vi i julesalmens ord:

»Gud, vor Fader gav i nåde
julenat os en skat
herlig overmåde;

Dobbelt rig bliver salmen for os, når vi ved lidt om, under hvilke forhold, denne salme er blevet til. Man føler det så stort, at takken til Gud kan stige frem, selv hvor mennesker har det svært. Og svært havde han det, den tyske salmedigter Paul Gerhard, da han i 1653 skrev sin julesalme. Han var blevet præst i en lille by ikke langt fra Berlin. Trediveårs-krigen havde raset og var gået hårdt hen over byen. Af 250 hjem var der kun blevet 40 tilbage, resten var rygende ruiner.

Forsidebilledet

»Renflok i sigte« er fra Falkonerspejdernes sommerlej i Norge. Foto: PF Torben Mondorf.

Nu skulle han holde jul og bringe mennesker julens evangelium. Da er det, han oplever Guds fred midt i sine vanskeligheder, sådan som mennesker, der beder til Gud, kan opleve det den dag i dag, og han takker Gud for julens glade budskab.

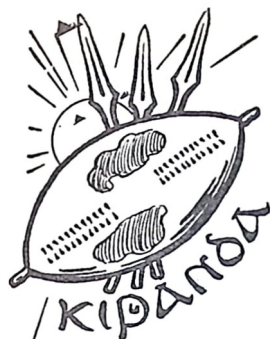
Priser, brødre! hvor I bygge,
det Guds ord, som til jord
kom med liv og lykke!
Genlyd, jul af toner søde,
som med klang engle sang:
Kristus lod sig føde!

Her var det, der fyldte et menneske med glæde og som er det egentlige i julen, at Jesus kom til jorden, for at få os til at forstå, hvor meget Gud holder af os.

Glædelig jul.

Tril Lerche

LANDSPATRULJETURNERING!

757 patruljer deltager i Kipandaen!!

Ved anmeldelsesfristens slutning havde der meldt sig 757 patruljer, et tal, der ganske har overvældet os, og som lover godt for denne turnerings fortsættelse. Det vil sikkert interessere jer at se, hvor deltagerne kommer fra, og vi bringer derfor nedenfor en fortegnelse over de deltagende patruljer.

De 757 patruljer kommer fra 41 forskellige divisioner og fra 275 forskellige tropper. Vi var ved korpsmønstringen den 23. april i år 395 tropper, og $\frac{3}{4}$ af korpsets troppe er således repræsenteret i den største turnering korpset endnu har afholdt. København og Frederiksberg distrikt stiller med 199 patruljer. Øerne, distriktet ikke medregnet, med 262 patruljer, og Jylland stiller med 296 patruljer.

Der deltager ialt 4764 spejdere, fordelt således: København og Frederiksberg 1189 spejdere, Øerne 1676 og Jylland 1899. Det vil sige, at der deltager 60 % af korpsets spejdere i turneringen. I vil altså se, at det virkelig er en korpsturnering, og at det gælder om, at lægge alle kræfter i for at nå frem til en hæderlig placering.

Vi kan kun ønske jer alt mulig held på jeres vej fremover.

Dygtighed og udholdenhed skal der til, for at I til sidst kan være blandt de 60, der til sommer skal kæmpe om at blive nr. 1.

Johan, Mogens og Viggo.

Divisionerne deltager med følgende antal patruljer i KIPANDAEN:

Valby	9
Nyboder	11
Sønderbro	11
Sundby	14
Axelstad	20
Heimdal	15
Brønshøj	18
Grøndalsvænge	7
Søborg	15
Vesterbro	9
Østerbro	15

Godthaab	20
Frederiksberg	8
Absalon	12
Hertug Knud	15
Bernstorff	13
Dyrehave	18
Lyngby	18
Kronborg	10
Frederiksborg	19
Skjalm Hvide	16
Rolf Krake	20
Svend Gønge	10
Stevns	1
Sydhav	23
Vestsjælland	27
Odense	34
Østfyn	11
Nordvestfyn	14
Vald. Sejr	16
Bornholm	8
Grænse	34
Vesterhav	13
Hærulf	19
Århus	43
Steen Blicher	26
Ejer Bavnehøj	46
Djursland	19
Nørrejydske	68
Vestjydske	9
Nordvest	16

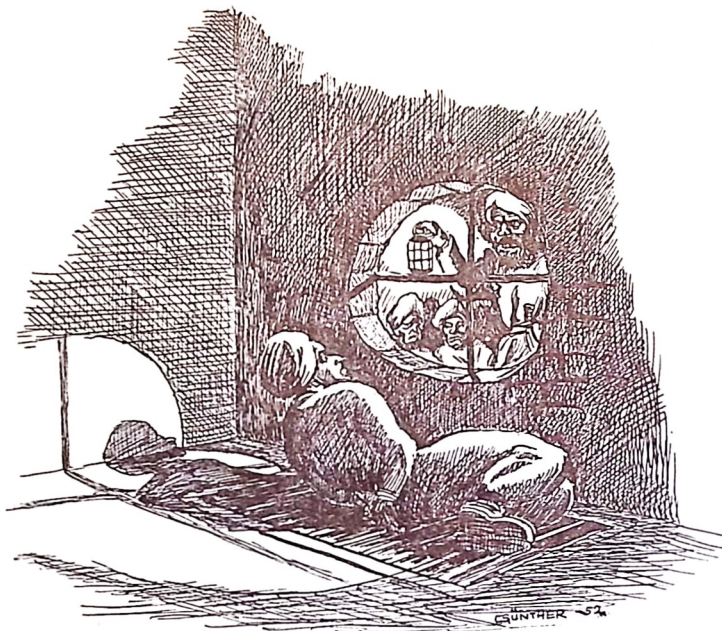
Ialt 757 patruljer med 4764 spejdere.

Vi minder om, at de patruljer, der ved anmeldelsen ikke var på mindst 6 spejdere, skal bringe deres antal op på dette tal inden udgangen af december måned.

Senest 10. januar må turneringslederen, hvis adresse er **DC Johan Jessen, Lindsnakkevej 7, Aabenraa** have tillægsanmeldelse fra de patruljer, der ikke er anmeldt med mindst 6 spejdere.

Alle patruljer, der ikke har bragt dette i orden til ovennævnte dato vil få meddelelse om, at de er udgået af turneringen.

Iøvrigt rettes alle henvendelser angående turneringen til ovennævnte adresse og ikke til korpsskontoret.

»Aah, når jeg tænker på den-gang« sukkede Ram Das — »da »Bjergenes Vogter« drog rundt i bjergene i Indien!»

Han kikkede spekulativt ud gennem vinduet i bagværelset til sin materialhandel. Det ceder-klædte Simla-bjerg mindede stadigt om et kæmpejuletræ, hvorpå lysene fra husene syntes at hænge som lygter på grenene. Rickchaws gled stadig op og ned ad de snoede gader, lyd-løst på grund af løbernes pelsklædte sandaler.

Bengalens beskedne forretninger i den Nedre Bazar var stadig et vir-var af piller, badevand og universalmidler til at mildne smerterne hos bazarens tusinder, men ingen »Bjergenes Vogter« ville komme dette år for at deltage i det kanel-duftende måltid, der blev tilberedt i den runde, sorte gryde over den flammende ild! Ingen sange ville lyde højere oppe i bjergene, hvor herrerne plejede at bo, intet »Alt vel«-råb høres klart gennem frost-luften fra vagtposterne.

»Fortæl os en historie om din ven, Hakim«, bad en af naboerne, der sad hos Ram Das. Dette værelse bag ved butikken havde længe været et yndlingssamlingssted for lokal passiar.

»Ja, ja, istemte et kor af barne-stemmer.

Børnene sad med benene over

RAM DA'S HISTORIE OM

GRIBBENES TÅRN

af ROBERT HARDING efter The Scout

Tegninger GÜNTHER HANSEN

kors på det bare gulv, nær det hyggelige grantræ. De bar tunikas i alle farver, deres buttede ansigter lyste af forventning, thi havde deres fædre ikke set og nogle talt med den store, hvide mand, der — ligesom Robin Hood i den engelske historie — slog ned på uretfærdighed når man mindst ventede det, havde to mands styrke og var kendt blandt venner og fjender som — »Bjergenes Vogter«.

Hadde Ram Das ikke været med ham på nogle af hans eventyr fra det støvede, lumre klima i syd til de øde, snedækkede pas i nord — i evig livsfare, og — hvad der var det mest spændende af alt — med en pris sat på deres hoveder.

»Godt«, smilede Ram Das, idet han satte sig på bambusstangen, der holdt hans rebsseng, medens han lod de tykke hvidstrømpede fødder svinge frem og tilbage.

Engang på en af de bedste dage i året — på juleaften, boede jeg

hos en lægekolega i Janpur nær Bombay. Som det tit skete, blev han pludselig kaldt bort til et tilfælde, hvor der skulle handles hurtigt. Det var mange miles borte, og jeg havde lige belavet mig på at skulle tilbringe aftenen i ensomhed, da en »boy« kom med en seddel, der lød således: »Hvis du ikke har noget bedre at gøre, så kom over og besøg mig. — T.«

Budet ledsagede mig tværs gennem byen og gennem bazaren til politimesterens bungalow.

Der sad »Bjergenes Vogter« skødesløst henslængt i en flugtstol rygende sin pipe. På en messingbakke ved siden af ham, hvilende på et sammenfoldet, hvidt silketørklæde, lå en menneskehånd, skåret over ved håndledet.

»Eet spørgsmål ad gangen, Rammy« lo han. »Min ven, politimester Bates, fik pludselig nys om en politisag for en times tid siden og for afsted for at undersøge den nærmere. Jeg vidste, at du var kommet på ferie, som jeg selv, og at din ven, dr. Framje, måtte styrte afsted med et øjeblikks varsel, så jeg benyttede lejligheden til at søge dit selskab. Juleaften bør man ikke være alene, gamle ven.«

»Men — hånden?«, gispede jeg. For i sandhed — det var en meget grufuld genstand. Den var brun med små fingre. En flettet sølvtråd sad om lillefingeren, og den tredje finger manglede. Den var skåret af.

»Jeg fandt den lige nu i haven, medens jeg gik mig en tur« sagde Timber.« Jeg formoder, at en grib har tabt den. Bates fortalte mig, at der er et »Tavshedens Tårn« ikke langt herfra, hvor der er et gitter. Hvis du lagde dig på det, ville du i løbet af kort tid blive hakket i hjæl af gribbene.

»Af gribbene?«

»Ja, ligesom denne.« Timber nikkede mod hånden. »Men selv gribbehak kan ikke bide en finger helt af. En kniv skar den fingerknogle.«

Jeg kan ikke finde det rette udtryk for den langsomme, målbevidste måde, hvorpå »Bjergenes Vogter« udtalte disse ord. Det var, som om han talte til sig selv, medens

han tænkte højt og alt imens stirrede på den grufulde hånd.

Jeg husker, at en grå krage hørtes i et træ i haven, og jeg skal indrømme, at en gysen for gennem mig. Så fortsatte Timber, som om han ville prøve at finde en løsning på problemet:

»Naturligvis bærer Parserne sig ad omtrent på samme måde. De begraver ikke deres døde eller brænder dem, men anbringer dem på en rist, og efterhånden falder de afpillede ben gennem risten ned i afgrunden. Men vi er i Rond-territoriet, og der er de i sandhed barbarer. De hylder en gud, de kalder Rondi. De er medlemmer af en hemmelig morderbande. Gamle Bates kender dem, og deres højeste form for straf er gribbedøden.»

Pludselig lo han, og hans tilsyneladende ladhed forsvandt, da han rejste sig og gik hen til vinduet. Med pibespidsen henlede han min opmærksomhed på det hvide tempel, der troned på et enligt bjerg i nogen afstand. Templet så ud som forfryllet i måneskinnet.

»Lad os gå op og kikke lidt på det, skal vi Rammy?« kluklo han. Hvad skulle jeg sige?

Vi tog varmt overtøj på, stillede den store messingbakke foran ilden og skruede lampen ned. Timber fyldte sin pipe pany, og jeg tændte endnu en sort cerut. I løbet af kort tid var vi på vej til templet. Vi måtte tværs gennem majsmarkerne, hvor der ikke engang var en sti, og ind og ud af bjergkløfter. Vandbøfler sov i dyndet, og skåret fra bazarlysene langt borte var det eneste tegn på civilisation.

Da vi nærmede os templet, kunne vi se skyggeagtige skikkelser gå på den smalle fodsti, der gik i zig-zag hen til den buede, nøglehulsformede dør, og før jeg kunne komme med en bemærkning, havde Timber skubbet mig bagved en stor kaktusbusk.

I samme øjeblik hørte vi skridt af nøgne fødder og lave, grove stemmer, hvilket viste os, at skikkelserne, skønt de bar hætter, ikke var ånder, men mennesker af kød og blod.

»Der har du Rond'erne«, sagde Timber, idet han drejede hovedet og fulgte dem med øjnene, da de forsvandt i mørket. »De har øjensynlig tilendebragt deres rådslagninger. De har nu besluttet, hvem de skal bestjæle og myrde næste gang. Jeg vil vædde med dig, at en eller anden vil miste sine juveler inden længe. Eller der vil ske et nyt bankrøveri.»

For en øje siden var en bank blevet berøvet adskillige tusinde rubler i sølvmonter, hvilket ikke

er nogen ringe vægt. Alligevel var de forsvundet som dug for solen. Politichefen for distriktet havde telefoneret til Bates, at røverne måske var flygtet til Janpur-egnen, og havde bedt ham holde udkik efter dem.

»Disse fyre hører måske til samme bande«, foreslog jeg, da vi fortsatte ad den snoede sti.

»Jeg har juleferie, Rammy«, svarede Timber med en latter, der ikke klang så ligegyldigt, som det var meningen. »Vi er på udkik efter gribbe, gamle ven.»

Han førte mig ind gennem den mægtige buegang, i hvis fjerne ende der var en pæreformet dør. Forsigtigt trådte han over dørtærskelen, hvor den store, dobbeltdør var skubbet tilbage mod murene. I næste øjeblik lyste Timber med en lygte rundt på bygningens uhyggelige indre.

Rummet var lille i sammenligning med bygningens mægtige struktur. Dette — forklarede Timber hviskende — skyldtes stenenes tykkelse, idet tårnet var bygget således, at ingen lyd kunne nå den ydre verden. Der hang en svag lugt af muskat og røgelse i rummet. På stengulvet lå et pjaltet og slidt tæppe. I den fjerne ende var et lille teaktræsalter, på hvilket der lå en grufuld blodig skikkelse. Det fuglelignende hoved, og det skarpe ansigt med to røde sprækker til øjne lod en en frygtelig grusomhed.

»Der ser du, gamle ven — Rond'ernes alter, Rondi som er mordernes og blodudgydernes gud i Hinduernes hedenske mytologi. Hans tilhængere er bundet ved en ed til at udføre de hverv, der pålægges dem, og da de hyggelige gamle medlemmer er røvere og ligesindede, som hovedsagelig dræber deres ofre af religiøse grunde — ja, så er det forståeligt, at det er et kønt bundt at komme i lag med! Kom nu, og lad os kikke på gribbene.»

Lygteskåret havde vandret rundt på murene og strømmende nu som et miniatyresøgelys mod to huller, der lignede døre til et fyrrum. Vi gik på tåspidserne hen til en smal brolægning, hvis fliser, oversmurt med rød okker, skrånede svagt ned mod de to runde huller i muren, det ene over det andet. Lyset faldt ind i det øverste rum og der i en smal marmorkrypt så vi tydeligt en jernrist oversprøjtet med rust og blod. Lysstrålen blev ført til det nederste rum. Jeg for tilbage med en gysen. For på det runde cementerede gulv lå en dynge ben.

»Legemerne bliver anbragt på risten« lo Timber, »og når gribbene har taget, hvad de vil, falder be-

nene gennem risten ned i afgrunden.»

»Men hvor er fuglene« spurgte jeg.

Timber lo igen. »Stik hovedet i gennem og se op« kluklo han.

Jeg ønskede at kunne undskyldte mig. Jeg er ellers ikke nogen frygtsom fyr, men jeg havde ikke denne hvide mands nerver. Ikke desto mindre gjorde jeg, som han sagde til mig. I begyndelsen syntes det, som om jeg så op gennem en mægtig skorsten, for jeg kunne se en firkant af himlen ovenfor skakten. Nogle få stjerner blinkede — åh, så langt borte. Så var der en sort genstand, der passerede stjerne-erne og slog ned på kanten af åbningen. Så endnu en — og endnu en. Sorte, flagrende, Ghoul-lignende tingester.

»Vor herre bevares«, udbrød jeg, og greb så min ledsagers arm, da en høj susen af vinger lød i krypten. Noget hæsligt kikkede frem ligesom en dæmon fra et modbydeligt fængsel, og forsvandt igen, da lygtelyset skramte det.

»En af disse fyre kom ned for at undersøge sagen. Han kunne sikkert lide at spise dig som julemiddag, Rammy«, grinede Timber.

»Store gud — pas på!

Vi drejede os hurtigt. En daggert hvislede gennem luften og ramte Timber på skulderen. Da han sank til gulvet, eksploderede lygten mod stenfliserne ligesom en miniaturebombe. Før jeg kunne nå hen til ham, var templet hyldet i fuldkommen mørke.

Jeg hørte en snarren og rakte desperat ud for at imødegaa denne usynlige fare. Mine fingre rørte ved noget — en klædning af groft materiale, husker jeg, det var — men før jeg kunne gribe fat i den, ramte et hårdt slag mig i baghovedet. Jeg vaklede og vidste så ikke mere.

Jeg skal aldrig glemme min angst, da jeg åbnede mine øjne. Selv om der er gået mange juleaftener siden, rejser hårene sig endnu på mit hoved, når jeg tænker på det.

Da jeg åbnede mine øjne bemærkede jeg først en svag lugt af muskat og hengemt røgelse, så en lav, guttural mumlen af stemmer et eller andet sted fra. Der var også et svagt lys — og — åh gud — jeg lå fladt på min ryg på et meget mørkt sted.

En gnavende smerte i mit baghoved, gav mig den følelse, at hvis jeg rørte den plet, ville jeg finde et åbent, gabende sår. Jeg prøvede at løfte en hånd for at undersøge det og rystede af skræk, da jeg opdagede, at mine hænder var bundet.

Pludselig var der en uhyggelig flagren af vinger, en brusende lyd som fik mine hovedhår til at kruble, som om der var slanger i dem. Sveden, der brød frem af mine porer, føltes kold, og for mine stirrende øjne kom det svage omruds af mørke former, der sad på toppen af skakten.

Deres silhuetter blev fuldstændig tydelige mod den blå himmel og de blinkende stjerner. Jeg undertrykte et skrig af rædsel. Bundet på hænder og fødder kunne jeg kun dreje mig som en vridende copra på risten. Gennem det runde vindue i mit fængsel, så jeg folk, indsvøbt i tæpper, siddende ved siden af alteret med afguden. Mellem dem glimtede en rund lygte.

Disse skrækkelige mennesker måtte have hørt mine anstrengelser, for pludselig så de op fra deres samtale, kom nærmere, og med lytten løftet højt, kikkede de på mig efter tur, som om jeg var en mærkelig slags fisk i et mørkt akvarium.

Jeg stirrede på et bundt turbanklædte hoveder, der smidskede og lo af mig. En sorthåret fyr syntes særlig at ville fortælle mig noget. Hans tale var imidlertid ikke vor almindelige Hindu, Urdu eller Push-tu-dialekt, men et andet af Indiens to hundrede to og tyve sprog.

Langt om længe forsvandt han sammen med de andre. Jeg havde så intenst prøvet at forstå, hvad han ville sige mig, at jeg ikke med det samme havde lagt mærke til den sorte skygge, der dalede ned på min ben.

Mine øjne spilede op i rædsel ved at se og føle en rødhalsket grib fæstne sine klør på mit knæ og så begynde at pudse sine modbydelige fedtede fjer. Skønt min pelsforede frakke dækkede mig, følte jeg det ställigende greb af disse klør rundt om min knæskal. Grebet af skræk prøvede jeg at sparke den væk, og rovfuglen svang sig atter op mod åbningen.

Jeg prøvede på at lade være med at tænke på, at disse dyr blot ventede på, at jeg skulle dø, og hvis

der ikke kom hjælp meget hurtigt, ville jeg blive bevidstløs, måske for aldrig at vågne mere.

Hvor var min ven Timber, »Bjer- genes vogter«?

Jeg havde ikke set ham nogen steder i templet. Var der mon to gribbe-tårne? Var han i en lignende situation som jeg?

Nej, det kunne ikke være tilfældet. Der var kun eet tårn, der skinnede i månelysen, da vi nærmede os stedet for kort tid siden.

Havde de dræbt ham? Lå han et eller andet sted — i et eller andet mørkt hjørne — ventende på, at det skulle blive hans tur på risten, når det var sket med mig?

Eller var han undsluppet? Hvis han var undsluppet — så kendte jeg Vogteren — så ville det ikke være for hans egen sikkerheds skyld. Mit hjerte begyndte at slå forhåbningsfuldt. Den mand, som havde overlistet de dygtigste hjer- ner i Asien, ville være mere end en jævnbyrdig modstander for Rond- banden. Mit hoved svimlede igen, både af tænkning og af smerten fra mit sår. Og så fløj flere gribbe ned, svævede over mig, iagttog mig med deres grusomme øjne, pudsede deres fedtede fjer, gravede deres modbydelige klør i mit kød.

Aah gud. Det ville snart blive deres tur.

Taknemmelig hørte jeg i det øjeblik en lyd, der fuldstændig afledte min opmærksomhed fra de rædsler, der omgav mig. Idet jeg drejede mit hoved for at få et videre udsyn over, hvad der lå bag åbningen, så jeg, at banden endnu engang var forsamlet ved alteret. Deres ansigter lå i mørke, men lytten lyste på hænder og fingre, der afladede mønter fra en bambus- kærre ned i uldne pengeposer, der hang foran hver mand, og lignede julestrømper.

Man kunne ikke misforstå møn- ternes klirren. Her var forklaringen på bankmysteriet. Jeg har ofte fyldt mit eget hule livbælte med et tusind rubler for at gå til Simla- banken efter en travl dag i min

forretning. De, Rondo'erne brugte, var fire gange så store, og da der var ca. et dusin af disse fyre, der hver især var i stand til at bære et tusind mønter, ville dette nok udgøre det savnede beløb.

Og der lå jeg og iagttog, hvordan ladningen blev pakket bort, og hvert bælte gemt og fæstnet rundt om hver enkelt liv. Kapperne blev trukket på, og røverne lo og gik omkring, parate til at tage afsted — og jeg var magtesløs.

Så skete det!

Medens mine øjne stirrede gen- nem åbningen i risten, tværs gen- nem templet og gennem døren, stirrede på det lille stykke nathim- mel udenfor, fuldstændig overbe- vist om, at jeg så på stjernerne for sidste gang, løb en af Rondo'erne, der stod skildvagt i porten, pludse- lig ind, vildt gestikulerende og rå- bend.

En kort høj snakken fandt sted, så løb alle mod porten, hvor de stødte på en fyr, der øjensynlig var en af deres egne. I lanternens flak- kende skær kunne jeg se uldtæp- pet, der dækkede den nyankomnes hoved og skuldre, men viste meget lidt af hans ansigt. På sine sanda- ler klappede han tværs over gulvet til afguden og stod der og lyttede. Resten, som fulgte efter, lyttede også.

Den mand, der optrådte som skildvagt, udstødte pludselig et ad- varende råb, og på et øjeblik havde alle ved alteret grebet deres knive og for frem som vilddyr. Jeg siger Dem, de var som ulve i slags- mål. Endnu et skrig — og så lød et skud, og skildvagten lå sammen- krøbet i porten.

»Grib dem — hele bundtet! Og vær ikke bange for at slå dem ned, hvis de prøver at undslippe!« Jeg hørte en ordre. Og fyren som havde givet den — den sidst ankomne i uldtæppet — langede en upper- cut ud mod en sortskægget fyrs be- hårede hage. Da han var ved at falde, forsøgte han at hugge med kniven, men jeg kunne nu se den nyankomnes leende ansigt.

Timber, Timber. Min hjerne råbte, da Vogterens næve knaldede ind i en sortskæggets solar plexus.

Så var rummet fyldt med en mængde turbanklædte, khaki-uni- formerede politifolk, som marche- rede i to rækker hen imod alteret. Den første række med revolvere, den bagerste med håndjern, medens der fra baggrunden kom to kæm- pemæssige fakler, der oplyste rum- met fra den ene side til den anden.

Vogteren klappede på sine sanda- ler hen imod mig, greb mig i skulderen, løftede mig op fra ri- sten, og lagde mig på gulvet.

»Her er cognac«, sagde han, idet han anbragte en flaske på gulvet, medens han skar mine bånd over.

»Alt i orden, Bates, gamle ven?«

»Ja, vi er snart færdige«. Politimesteren smilede, skønt hans tøj manglede nogle knapper. »Dette bytte er federe end en slanges mave efter en julemiddag. Ah!« Han rystede et bælte voldsomt og blandt de mønter, der faldt på gulvet, var en snoet ring af guldtråd, der lignede den sølvring, jeg havde set på lillefingeren af den overskærne hånd, omend meget større.

»Heldigvis ramte dolken fladt på min skulder«, forklarede Vogteren senere, da vi drak kaffe foran kaminilden, »men med tilstrækkelig kraft til at sende mig til jorden. Som jeg lå der, følte jeg noget ved min hånd. Mine fingre knyttede sig om det — og jeg opdagede, at det var den savnede finger på den hånd, som vi havde pakket ind og lagt væk. Så vidste jeg, Rammy, at vor eneste chance var, at jeg simulerede bevidstløs, slap bort, kom i forbindelse med Bates og få sat politifolkene i arbejde — selv om det betød, at jeg måtte lade dig i stikken«.

»Min telefonordonnans fandt mig tyve minutter senere«, tilføjede Bates.

»Lykkeligvis blev jeg forfulgt«, fortsatte Timber. »En af Rond'erne optog forfølgelsen af mig. Du store kineser, han var temmelig stærk, og det tog tid at slå ham ud, men da jeg førte ham til stationen, sladrede han af skole, idet han måske håbede, at jeg så lod ham gå.

Efter at have varskoet politifolkene, som var ved at spille kort, skyndte jeg mig tilbage, klædt i min tilfangnetagne Rondi's klæder for at bortlede deres opmærksomhed, medens politifolkene gjorde sig rede til at omringe banden. Du store kineser, mit ur viser, at klokken er et. Det er julemorgen! — Glædelig jul, Bates, glædelig jul, Rammy!«.

Ah, mine tilhørere! Jeg husker, at da vi skulle i seng, standsede vi på verandaen for at se op mod templet på bjerget. Månen stod lavt, og tårnet lignede en åndeagtig figur.

Rundt om det flagrede gribbenes silhuetter!

SIDSTE NYT OM KIPANDA

Patruljerne i Holsteinsborg på Grønland har telegrafisk meldt deres deltagelse i landspatrujeturneringen.

KIPANDA 3. opgave

Tropenattens pludselige mørke sænker sig over junglen. Fuglenes hæse skrig forstummer, nattens dyr kommer frem. Mørket bliver tættere og tættere. Pludselig høres langt borte den dumpe lyd af trommer, først langsomt, senere stigende i tempo, indtil vildskabens djævelske rytme nås. Mellem stammerne ses et flakkende skær, mørke skygger danser forbi bålet, skygger, hvis bevægelser bliver hurtigere og hurtigere. Kommer man nærmere, ser man de svedige kroppe, der svajer i dansen. Ansigterne er fortrukne, ben og arme bevæger sig efterhånden mekanisk. Krigsdansen er ved at nå sit højdepunkt. På krigerens bryst hopper amuletterne, som beskytter dem mod alt ondt i den kommende strid og hjælper dem til at overvinde naturlige og overnaturlige farer. Kunstfærdige ser de ud. Nogle er fremstillet af udskårne ben, andre er pyntet med spraglene fjer, og atter andre er ganske enkle figurer, men alle bærer de præg af, at de er fremstillet med omhu og virkelig betyder noget for dem, der bærer dem.

Også I kommer ud for strid og spændende oplevelser, ganske vist fredelig kappestrid, men dog noget, hvor I får brug for al den hjælp og støtte, I kan få åndeligt og legemligt. Hvad er da mere naturligt, end at også I har en amulet hver især til at hjælpe og beskytte jer.

Opgaven for denne måned bliver derfor, at hver mand i patruljen fremstiller sin egen amulet. Det kan gøres mere eller mindre kunstfærdigt, mer eller mindre fantasifuldt. Der er frit slag. Det vigtigste er, at hver mand fremstiller sin. Nogle tips kan I få, men har I selv ideer, som I synes er bedre, så brug dem.

I et stykke viskelæder eller i et stykke linoleum kan man med linoleumskniv udskære sit personlige totem, sit bomærke eller sit patruljedyr. Eventuelt kan man ved at sætte det fast på et stykke træ (der kan udskæres) anvende det som et stempel, sådan at man kan sætte sit mærke under patruljens hemmelige skrivelser.

En læderlap kan prydes på forskellig vis og af læderstrimler kan man flette de forunderligste figurer. Er man dygtig med kniven, kan man af lidt træ eller et stykke ben snitte de skøreste ting.

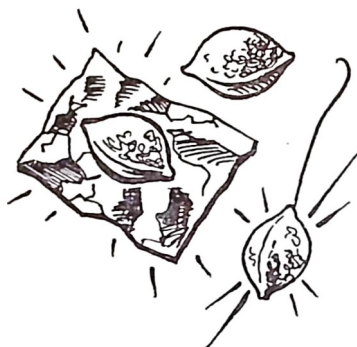
VIGTIGT! Amuletterne skal være jeres DC i hænde senest den 10. januar.

Juletræet

må have lidt pynt i år. Et par ideer er her:

Anskaf nogle valnødder, bind et stykke meget tyndt stål- eller kob-

bertråd udenom hver nødd og rul nu hver nødd ind i sølvpapir (det kan du nemt skaffe). Og du har nogle fine nødder at hænge på træet. Husk at lade tråden være så lang, at den er let at fastgøre til grangrenene.

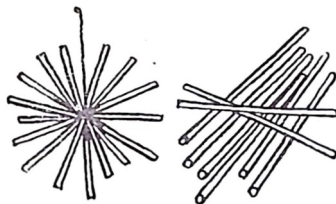

I mange lande

bruges en strømpe til gaverne. Hvorfor så ikke hænge nogle flotte kulørte strømper på træet. Skær nogle stykker ca. 15 cm høje ud i karton og mal dem i alle mulige spragledede farver, fortrinsvis grønt og rødt. Du må trække en tråd igennem for oven til at hænge dem op i. De er ganske sjove.

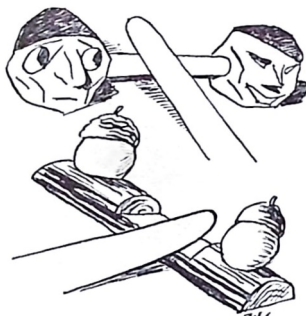
Af sugerør

kan du lave nogle fikse stjerner. De bliver lige gode, enten du laver dem af cellofan- eller stråsugerør. Skær sugerørene i to lige eller tre stykker. Læg en del stykker ved siden af hinanden og snør en tråd kraftigt fast om midten. Du kan nu nemt bøje hver enkelt rør, så der dannes sig en slags stjerneform. Se blot tegningen.

Din mor

vil sikkert blive glad for disse små fikse holdere til at lægge bordkniven på. Den ene af dem laves af en gren (find nu en pæn en). Den skæres igennem, så den er flad på undersiden. I midten på oversiden skæres det viste indhag og den pyntes nu med nogle nødder.

Den anden laves af en lille rundstok, som du sliber pænt glat og fastgør mellem to nødder, træstykker eller lidt kork, som du skærer til i en eller anden sjov figur. Måske kan du lave det meget flottere end vist her. Husk at lave så mange, så der er nok til hele juleselskabet.

Et udendørs »juletræ«

specielt beregnet til vore venner, fuglene, er morsomt at lave, og man får selv megen fornøjelse af det. Du udsøger dig et passende »juletræ« — her er det faktisk ligegyldigt, om det er gran eller andet! — og »pynter« det med mad til fuglene. Du ved sikkert selv, hvad fuglene gerne vil have, men du gør ikke noget forkert ved at »pynte« det med korn, frø, brødtørninger, fedt, kødben eller andet køkkenaffald.

Bedst er det, at finde et træ, som du kan se fra dit vindue, men det kan vi jo ikke alle — naturligvis, men find ellers et egnet træ i nabolaget. Du kan også stille dit kaserede juletræ op på altanen eller i gården og »pynte« det. Det bliver ganske vist først efter jul, men da er det som regel koldere og mere påkrævet.

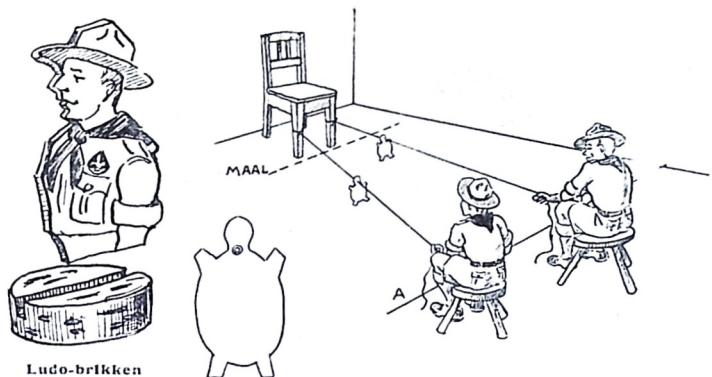
En primitiv, men morsom

væglampe, kan du lave ved at se nøje på tegningen her. Stativet lavet i naturtræ og ved hjælp af økse og sav. Det kræver at du omhyggeligt udsøger dig træ af egnet og morsom facon, men så kan du ganske roligt bruge din fantasi.

Skærmen volder næppe vanskelighed. Du kan selv af noget stearin fra lyserester lave dig en lille »skål« af stearin med noget bomuldsgarn som væge. Det var en hel god gave.

Mange spiller ludo

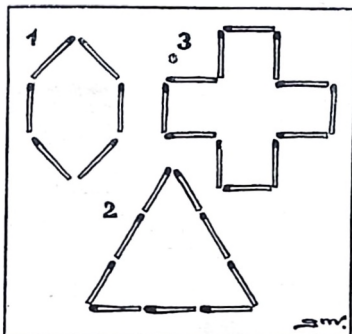
i julen. Du kan selv lave et sådant — oven i købet med et vist spejderpræg. Først må du få fat på en papplade str. ca. 40×40 cm. Hvis den er hvid, kan du tegne og male direkte på pappet, hvis ikke må du nok hellere klistre hvidt papir på. Det klares med almindeligt tapetkister. Inddelingen i felterne tegnes først med blyant og tegnes derefter op med tusch. I hvert hjørne-firkant tegnes en eller anden spejdermæssig figur med fire cirkler til brikkerne. Et eksempel kan du se på tegningen.

Ludo-brikken

Nogle tændstikopgaver

Det er altid sjovt at overraske andre intelligente med en lille tændstikopgave. Men prøv du nu selv først, om du kan klare disse her. — Løsningen kan du finde side 168.

Først figur I. Tag yderligere 3 tændstikker og del figuren i tre firkanter.

Dernæst nr. II. Flyt tre af tændstikkerne og dan tre lige store trekanter.

Og til slut nr. 3. Flyt også her tre tændstikker og lav 3 lige store firkanter.

En morsom lysestage

er ligetil. Ståltrådens tykkelse vælger du efter, om du vil lave en stor lysestage eller blot en lille miniaturestage til bordbrug. Resten kan du vist se af tegningen. Kraverne til lyseholderne er vigtige, for at hindre stearinen i at dryppe. De kan laves af stift karton (husk brandfaren) eller bedre af metal.

Et skildpaddevæddeløb

Vi må først lave skildpadderne. Dem klipper du ud af noget stift pap i facon som vist på tegningen. De skal være ca. 20 cm lange. I halsen afmærkes et lille hul og heri er det bedst at sætte en lille metalring (sådan en som du har i din sko). Du kan måske få din skomager til at slå den i for dig. Det tager et øjeblik. Nu er skildpadderne færdige, og vi skal nu kun til hver bruge ca. 4 m selvgarn, som du binder fast til et stoleben, og du selv sætter dig på en anden stol.

Med snoren gennem det lille hul lægges skildpadderne nu med fødderne på linie (A). På signal starter vi — ved at stramme og løsne på snoren, så glider den frem mod målet. Tag det ganske roligt, så skildpadden ikke vender benene i vejret, så er den nemlig ikke let at få på plads igen.

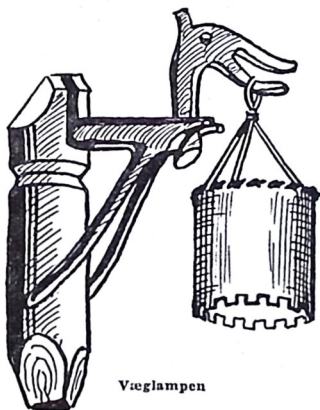
Hvem kommer så først?

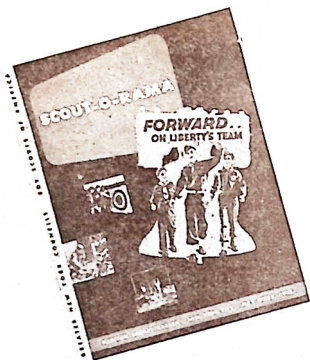
Brikken må også være lidt spejdermæssig f. eks. som vist med en spejder udskåret i pap og fastgjort i et stykke af en prop.

Du skal ikke spare på farverne ved kolereringen. Det sætter kulør på spillet.

Reglerne kender du ganske sikkert, og terningen kan du nemt lave af en klods.

Væglampen

De fleste af jer har jo sikkert været med til en eller flere spejderfester i tidens løb. Nogle af jer måske også til de helt store fester, i forbindelse med korpslejre eller jamboréer eller lignende, så I ved jo nok, hvad der tales om, når ordet spejderfest nævnes.

Det troede jeg også, jeg gjorde. Men nu har jeg måttet revidere min opfattelse. Spejderfester i det format, de fleste af os har oplevet, blegner ved siden af, hvad jeg så herovre i maj måned.

Det var Boy Scouts of America, New York Council, der stod for arrangementet, og for at I kan forstå lidt om størrelsen af New York City, rent spejdermæssigt, skal jeg begynde med at give jer et par tal.

Der er 100.000 drenge-spejdere i New York; de har et kontor, der fylder en hel etage i en skyskraber, og beskæftiger over 70 mennesker.

Man holder en kæmpefest hvert fjerde år, for at opnå det, de herovre kalder »public relations«, hvilket betyder forståelse og velvilje hos befolkningen.

45.000 tilskuere

Men tilbage til spejderfesten. — Også her er det nødvendigt at begynde med lidt tal, og de er faktisk imponerende.

Man afholdt 3 forestillinger i Madison Square Garden, (New Yorks cirkusbygning), alle for fuldt hus, dvs. 15.000 tilskuere hver gang. Der var ialt over 25.000 spejdere på scenen, og mere end 1.000 spejdere hjalp politiet med at dirigere trafikken til og fra bygningen. — Billetterne kostede fra 1 til 8 dollars (7–56 kroner) stykket, og der blev ikke en øre i overskud, så store var omkostningerne ved festen. — Og hvad lavede man så?

Forestillingen varede i mere end 3 timer, så hvis jeg ikke havde et program at støtte mig til, ville jeg ikke kunne huske halvdelen.

Til verdens største spejderfest i New York

Da publikum blev sluppet ind, var der på gulvet (arenaen) opført en hel indianerlandsby med flere store tipier og forskellige hytter, bygget på et træskelet, der var monteret på rullekøjtter, så det var let at få ud og ind. Landsbyen havde en befolkning på 450 mennesker. Alle var i indianerkostumer, og hver havde lavet sit kostume selv. Der var mange fantastisk flotte dragter imellem, og fjerprydelserne var i pragtfulde farver. Livet i landsbyen gik sin vante gang, hvilket vil sige, at drengene hovedsagelig tilbragte tiden med at slås, lege, øve sig i at danse eller kaste med økser. De ældre syede dragter, eller sad i små grupper og snaktede, og alt så så naturligt ud, at man folte sig hensat til en virkelig indianerlandsby fra Coopers romaner, eller hvor man nu ellers kender en sådan een fra.

Man anede faktisk ikke, at der var gået en halv time, da lyset blev slukket, og indledningen begyndte.

Musik, musik

Salen var mørk i nøjagtig 45 sekunder, så var gulvet ryddet, og på en tribune for enden af gulvet var et orkester på 75 mand opstillet i stil med Tivoli-garden. — En af amerikans berømte dirigenter ledede orkestret, der spillede fint. Mens de spillede en march, marcherede et antal tropsorkestre ind på gulvet og tog opstilling. Der var 400 mand i det hele og en anden berømt dirigent skulle lede dette sammensatte orkester. Da det første orkester var færdigt med sit nummer, spillede dette 400 mands orkester alt hvad lunger og trommer kunne orke, og det lød mod forventning hæderligt.

Fra Columbus til

Begge orkestre forlod scenen i fuldt lys, og så blev alt mørkt. Mikrofonen på tribunen blev overladt til en konferencier, som holdt et glimrende foredrag om Amerikas historie, med vekslende illustrationer, idet spejdere iklædt autentiske kostumer gjorde deres entré på gulvet belyst af en projektør, efterhånden som forskellige personer, der nævntes i foredraget, blev en del af Amerikas historie. — Man fik hele udviklingen fra Columbus til Truman, hver enkelt af de vigtigste faser illustreret af et sceneri på gulvet. På en meget fin og smuk

måde fik man også herunder at se en spejdgudstjeneste for hver af de tre vigtigste trosretninger (katolsk, protestantisk og jødisk), mens et berømt amerikansk drengekor fra tribunen sang en kendt salme fra hver trosretning. Endelig sluttede foredraget, der var meget fængslende, med 4.865 spejdere på gulvet. Prøv en gang at forestille jer en scene i København med næsten 5.000 personer på een gang. — Jeg tror, at selv Stig Lommer ville stønne ved tanken.

Ganske vist er der 6 brede indgange til scenen, men alligevel er det svært at tro, at næsten fem tusinde mand kan forsvinde som dug for solen på mindre end eet minut, men det gjorde de. Endda i mørke og forholdsvis lydløst.

Kæmpemosaik på 2 minutter

Lyset var derefter tændt i et øjeblik, for at man kunne se, at der ikke var mere på scenen, og da det atter 2 minutter efter blev tændt, var i mørke lagt en mosaik på gulvet, forestillende »THE LIBERTY BELL«, en kæmpekirkeløkke, der for amerikanerne symboliserer friheden i lighed med den fra filmene så kendte FRIHEDSGUDINDE. — Mosaikken var ca. 60 meter på hver led og bestod af lutter kvadrater på 1 meter på hver led. Det bliver 3.600 kvadrater, lagt på nøjagtig 2 minutter i et bestemt mønster. — Prøv selv, hvis I tror, det er let. Men husk, det skal være i gravmørke.

Da lyset atter blev tændt, formede 3.000 spejdere marcherende ind på scenen en kopi af mosaikken. Det så aldeles fantastisk ud. Ulvungerne overtog scenen, da den igen var ryddet i løbet af »no time«, og de lavede march, ulveråb, ulvelege og sang forfærdeligt falsk, men med et humør og en iver, som man afgjort måtte respektere.

Steen Schellenberg fortæller her om en fantastisk spejderfest med 25.000 optrædende spejdere.

Der var 2.000 af dem, og de var på scenen i 16 minutter. Da de var forsvundet, overtog spejderne atter gulvet og demonstrerede deres fysiske duellighed, nogle grupper ved boldspil, andre ved sport af forskellig art, såsom jiu-jitsu, vægtløftning, pyramidebygning af spejdere, løb, spring, boksning, fægtning, brydning og lignende.

Blinde spejdere

Her imponerede særligt en trop af blinde spejdere, der gjorde gymnastik under ledelse af en blind fører og uden kommando af nogen art. Deres eneste hjælpemiddel var en tromme, hvorpå lederen bankede forskellige rytmer, og de arbejdede med større præcision end nogen af de raske spejdere, der var på scenen. Knapende godt gjort. — 1.200 spejdere deltog i denne afdeling af programmet.

600 spejdere fra de tre store grupper af spejdere, der findes herovre, kom derefter på scenen med deres materiel. De skulle hver vise, hvad deres gruppe beskæftigede sig med i det daglige.

Luftspejderne havde en lastbil med. Den var fyldt med skruer, møtrikker, aluminiumsplader og andet isenkrum, og 10 minutter efter rullede de en fuldt færdig flyvemaskine ud fra scenen. Den var rigtig nok, for den rullede ud ved egen kraft. De var 120 mand om at sætte den sammen.

Søspejderne, de var nogle stykker flere, riggede og malede en søspejderbåd på samme tid, mens nogle af deres kammerater »reddede« en maskinmand ned fra en løbebro oppe ved projektørerne på raket og redningsstol.

Ambulanceøvelse

I samarbejde med New Yorks civilforsvar og politi og brandvæsen demonstreredes det derefter, hvad der ville ske, og hvilken del spejderne ville have i det, hvis en atombombe var faldet over New York. Man opbyggede først et gadebillede på scenen og befolkede det med hverdagsklædte spejdere. Så hylede luftalarm-sirenerne, og lotterne tog plads i meldecentret. I højttaleren transmitteredes derefter lyden fra luftspejdernes flyvemaskine ude i rekvisitrummet. Lyset gik ud. Et batteri af fotografiske blitzlamper blev brændt af og lidt efter begyndte drønet fra eksplosionen at runge i højttalerne. Afblæsning. Melding om skaderne og hvilket materiel, der var nødvendigt. En kæmpestor, hypermoderne brandsprøjte ruller ind på gulvet under fuldt brug af sirene og klokke. (Alle udrykningsvogne er forsynet med en stor klokke på køleren, fordi almindelige bilhorn overdøver sirenerne til hverdag i New Yorks trafik, medens en klokke bedre skiller sig ud fra hverdagslarmen). Derefter en kravnog, og siden et par politibiler, ambulancer, der ville få samtlige Falck-folk til at blive grønne i hovedet af misundelse, hvis de så dem, samt et lille snes forskellige andre biler, der i blandt en stor omnibus, hvori der er plads til 16 liggende og 22 siddende patienter. Spejdere og civilforsvarsfolk af forskellige arter vælter rundt på scenen og giver første hjælp, redder folk ud af brændende huse, løfter væltede biler, laver feltmad og uddeler den.

2 rummelige 3-etagers huse, der brænder, nogle og tyve biler af alle arter, 1.500 spejdere samt alle fornødne lyd- og lyseffekter satte denne scene i en tilstand af organiseret kaos, der i uhyggelig grad stemte med ens værste anelser om, hvordan det ville se ud, hvis det

skulle ske. Det var fremragende lavet, og en bedre propaganda for spejdere og civilforsvar, samt for Røde Kors, der naturligvis også var repræsenteret, kunne ikke godt tænkes i New York af i dag.

Der blev taget tid på scenerydningen denne gang. Det tog 34 sekunder, inclusive fejning af hele gulvet, der, som det måske er gået op for jer, er på størrelse med en mindre rådhusplads.

Imponerende indianeropvisning

Der var ikke tvivl i min sjæl om, at med dette nummer på programmet var toppen nået, og så måtte jeg igen til at revidere min opfattelse. Umiddelbart efter fulgte nemlig et andet indianeroptrin, som berøvede een vejret fuldstændig. Det var en opførelse af forskellige indianerdanse, autentiske trommerytmer ledsagede, og de fremtalte kostumer, kun i endnu større antal og pragt i stærk projektorbelysning af forskellige farver, men mest hvidt, gjorde et fantastisk indtryk på alle 15.000 tilskuere. Man glemte både tid og sted og presseløgens umage lige stole og knitrerende blitzlamper. Man sad bare der og stirrede og lyttede, og så sine egne fødder trampe i takt med trommerne, og folte et ubehersket krigshyl bane sig vej op gennem struben, hvor man i sidste øjeblik fik kvalt det, før det slap ud og skandaliserede een.

Finalen, med mange faner og pæne ord af forskellige honoratører, var som finaler skal være ved den slags lejligheder, og omfattede små 3.000 spejdere. Men man folte en ustyrlig længsel efter at smide jakken og danse hen ad gaden med fjer i håret og spyd i hånd, og hyle af fuld hals, da man gik derfra, og lade alverdens tudende biler og raslende undergrundsbane passe sig selv.

Steen Schellenberg.

100 ÅR I KAMP MOD STORM OG SØ

Patruljerne i Thisted var i det tidlige forår ude for at studere redningsvæsenet ved Jyllands vestkyst. Her kan du læse, hvad Ørnene, 2. Thisted trop har fået ud af det.

Her i Danmark ved Jyllands vestkyst står en hylende storm af SV ind over land. Vindstyrke 7! Høj sø! Temperaturen omkring frysepunktet. Lige ved siden af os ligger redningsstationens bådhus, og selvom intet skib er at se så langt øjet rækker, er her ret livligt ved huset. Den store motor-redningsbåd M.B. 13 skal nemlig i dag på sin obligatoriske kvartalsøvelse.

Foruden redningsfolkene befinder der sig en hel del tilskuere, koner, børn (der muligvis går i fædrenes fodspor) og ældre skæggede mænd, som er afløst af deres sønner.

Hos een af disse ældre prøver vi at få nogle oplysninger om redningsvæsenets historie.

— Er Deres søn blandt dem, der skal med ud?

— Ja, det ligger jo til familien. Jeg har selv været med, og min far var med, da det blev startet. Hans far, altså min farfar har fortalt os om den frygtelige ulykke i 1811, hvor to britiske lineskibe »Sct. George« og »Defence« strandede, og hvor kun 17 af 1700 blev reddet.

— Der var altså ikke noget redningsvæsen dengang?

— Nej, ikke på den måde som nu, naturligvis —. Folk ville hellere end gerne hjælpe de skibbrudne, men man havde ikke midler dertil.

— Så varede det vel ikke lang tid, før man fik redningsvæsenet i gang?

— Ork, jo, der skulle såmænd gå 40 år. De første både var private.

— Hvad tænker De på, når De ser andre gå ud?

— Jeg tænker særligt på den store ulykke vi havde i 1893, hvor 48 blev derude.

Om morgenen havde vi fint vejr, og alle både var ude. Vi kom noget sent ud, og det blev vor redning. Da vi kom til fiskepladsen, mær-

kede vi, at søerne rejste sig, og vi blev klar over, at et voldsomt uvejr nærmede sig, hvorfor vi blev enige om at opgive fiskeriet den dag og vende om.

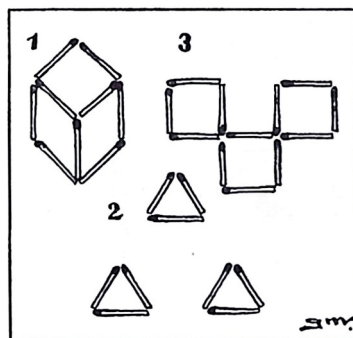
Vi var næppe kommet ind, før uvejret brød løs, og da vi efter noget besvær havde fået båden på land, kom strandfogden og fortalte, at de andre både ikke var kommet ind, og at kun 12 redningsfolk var i land.

Vi smed alt det, vi ikke behøvede, og løb det, vi kunne til redningsstationen, hvorefter båden blev sat i vandet.

Vi fik ret hurtigt øje på en fiskerbåd, der kæmpede hårdt for at holde sig fri af brændingen. Pludselig kastede mændene årerne, sprang i vandet og svømmede over til redningsbåden, hvor vi hurtigt fik dem ombord. Da vi havde fået de forkomne fiskere i land, fik vi de dårlige efterretninger. 48 var blevet derude —.

— Ombord, brøler bådformanden, og de olietøjsklædte mænd springer ombord i båden. Sydvest og redningsvest får et ekstra klem, stålwiren strammes, og skruen begynder at dreje.

Båden sejler fra land, klarer sig hurtigt igennem brændingen og forsvinder af syne.

Løsningerne på opgaverne side 165

Jokke

har anskaffet sig en ny dolk i anledning af den nye KIPANDA-opgave.

Af Falkepatruljens krønike

Vi skulle binde knob i mørke og tog vore knobreb i hænderne. Ole sluk-
kede lyset, råbte navnet på et knob
(og vi tumlede.) Lyset blev tændt, og vi
så hvem, der var blevet færdige i tide.
Jeg tror nok, at Svend havde det rigtigt
liver gang.

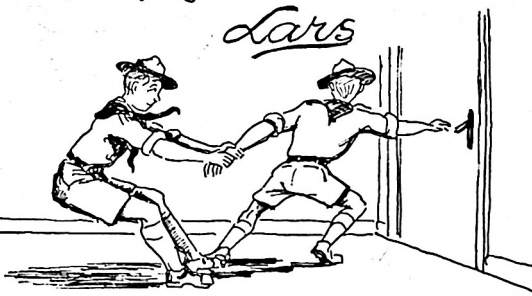
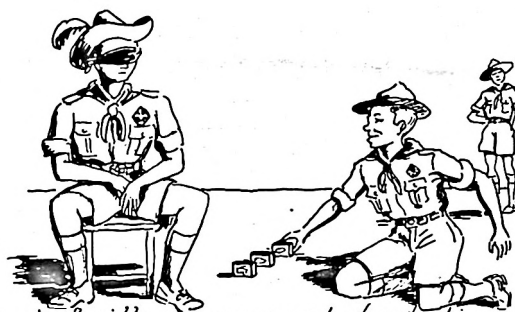
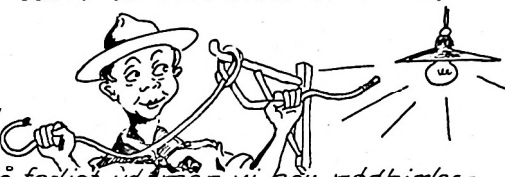
Kaj havde ikke været til mødet indtil
nu, men nu kom han. Hvor så han ud!!
Blodet rendte ham ned ad ansigtet og
et stort sår havde han i panden. Det så farligt ud, men vi hev rødhjælps-
kassen frem, hentede vand, rensede såret og forbandt det. Men Ole måtte
holde Viggo tilbage med magt, for han vilde ringe efter læge — og så var det
bare noget, Ole og Kaj havde aftalt i forvejen. Ved hjælp af kit og rødt blæk
havde de lavet et meget naturtro „sår“, som havde han stødt sig alvorligt
mod et åbentstående vindue.

Nå, vi faldt til ro over på ophidselsen og legede noget, Svend kaldte „Den
sovende pirat“. Han sad med tilbundne
øjne ved den ene væg. Foran sig havde
han lagt nogle tændstikæsker, og vi
andre skulle snige os frem og søge
at nuppe en af dem, uden at Svend
hørte noget. Det lykkedes kun for
Ole, Steen og Kaj, selv om vi prøvede
nogle gange.

Ved rådsilden snakkede vi om
julegood-turn og blev enige om at
indsamle en del brugt legetøj, som
vi så ville reparere ved et patruljemøde og til jul give til nogle, der sikkert
ikke ville få noget at lege med. Svend mente at kunne få dukkesager
hos sin store søster, og Viggo havde nogle gamle klodser, som nok kun-
ne pudses op med sandpapir. Så vi går i gang med at skaffe Legetøj.

Patruljemøde

den 25 november 1952

Lars

De første ulveunger oppe at flyve

Vi havde alle gået i spændt forventning, om hvordan vejret skulle blive den 28. september, for den dag skulle 1. Godthaabs flokke, Ørne- og Bjørneungerne, op at flyve.

Vi startede fra Rådhuspladsen i strålende efterårsol og kørte i en turistbus, som vi havde helt for os selv, lige ud til Kastrup lufthavn.

Her sagde luftkaptajn Simonsen goddag til os. Vi var mødt allesammen, og det første hold ulve gik ombord i en af »Zonen« ambulancemaskiner for at få en flyvetur på et kvarter ind over København. Vi startede, og så — fløj vi; det var mægtig sjovt at se byens huse som legetøjshuse under os, og busser, biler og sporvogne gled af sted som larver, mens mennesker krøb om på gaderne som små myrer.

Til sidst drillede piloten os, idet han drejede maskinen, så den lå på siden, og derpå lod han den

dykke lidt ned og derpå igen gå til vejrs. Der var en skrigen og leen i flyvemaskinen, for det føltes ligesom at køre i rutchebane. — Så landede vi, og det næste hold startede, imens vi stod og så på de mange flyvere.

Da alle havde været oppe og flyve, blev vi fotograferet foran maskinen, og så gav vi kaptajn Simonsen og hans kone et wuff så mægtigt.

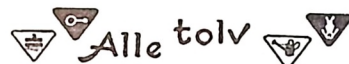
Efter at vi havde spist, skulle vi løse nogle opgaver, der var lavet til os. De handlede om det, vi havde set fra luften, om flyvepladsen og meget andet.

Derpå gik vi på en rundtur med en havnebetjent i lufthavnen. Til sidst kom bussen og hentede os, og vi kørte syngende tilbage til Rådhuspladsen.

Det var en dejlig tur!

Uleveungerne

Sno, Suko, Gråbror, Bingo og Sika.

Keego, Ole Georg Jensen,
Seconee Stammen, 1. Brønshøj.

Muvin, BF Hans Kirk Jensen,
Svend Trøst flok, Randers.

Mowgli, BF Anders Bach,
Kong Eriks flok.

Ticki, Finn Ove Jørgensen,
Robin Hood flok.

Bambi, Erik Høllmer,
Gråulvene, 6. Vesterbro.

Et blodigt optrin

fandt sted ved Nørrejydske divisions ulveturnering i Rold skov. — Følgende skete:

En cowboy faldt i søvn ved sit bål, revolveren faldt ud af hans hånd, dollarsedler stak ud af hans bælte. Et par skumle bisser, en mand og en kvinde, listede sig frem, manden stak dolken i ryggen på cowboy'en og tog pengene, kvinden snappede revolveren og skød manden ned bagfra, tog sedlerne og forsvandt.

Efter at have set dette, skulle ulvene beskrive, hvad de mente, der var sket. Herom var der absolut uenighed. Nogle skrev således:

»Mowgli var blevet fanget af bandarene, men Chil var vågen og dræbte Mowglis fjende« — andre skrev: »Der sad en skovhugger ved sit bål, men så kom der to røvere og dræbte manden, og så dræbte den ene den anden, og det var hans ven!« — Eller: »Så skød kællingen sin mand, og det havde han rigtig godt af. Og så huggede hun pengene«.

1. Assens flok

der er en af landets ældste ulveflokk, fejrede den 19. oktober jubilæet med et større ulveløb.

2. Næstved flok

har været på besøg i København og besøgte Zoologisk Have, Zoologisk Museum, Tøjhuset, Langelinie og lufthavnen.

Lidt sjov til juledagene

Ringkast

Lav en pisk af en kæp og noget snor. Bind en gardinring fast i snerten. Stil en tom mælkeflaske foran dig og prøv nu, ved at få ringen sat i bevægelse at få den kastet ned over flaskehalsen.

Boldkast.

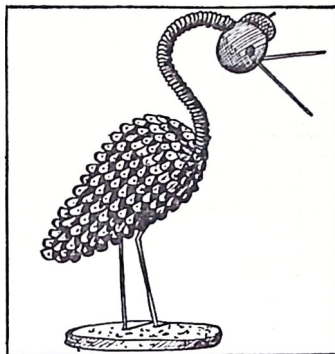
Stil en spand i passende afstand og kast en tennisbold op i spanden, idet dog bolden een gang skal ramme jorden forinden.

Hvem kan bedst?

Kast i flaske

Stil en mælkeflaske og en stol i passende afstand fra hinanden. Stil dig op på stolen og prøv hvor mange ærter (eller marmorkugler) du kan få til at falde ned i flasken. Du må ikke bøjne knæene.

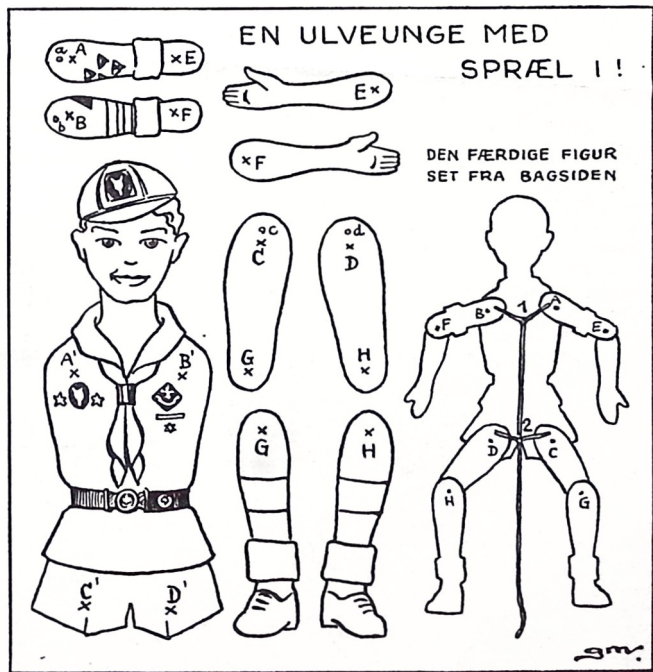
En flot hejre

kan du lave af en grankogle, en nødd, et stykke af en piberenser, et stykke prop og nogle nåle. Nemt, ikke?

Goddag, ulveunger!
Husker I mad
til mig?

Franske ulveunger på jule-goodturn.

Ovenfor ser du tegningerne til en ulveunge-sprællemænd. — Du kan nemt forstørre tegningerne og lave en sådan til din lillebror til jul.

Retfærdigheden sejrer!

Det var nu blevet lørdag, og søndag morgen kl. 9 skulle Tigerbanden og Leopardbanden have deres totempæle til flokturen. Der måtte altså handles på denne dag og inden sengetid. Man var næsten sikker på, at bjørnene var klår over, at deres røveri var opdaget, men dette ville kun gøre det vanskeligere for de andre at skaffe totempælene. Krølle og Krille holdt lørdag morgen på vej til skolen rådslagning, og resultatet blev, at bjørnene skulle gøres »møre« inden kl. 10 aften, og hvorledes dette blev iværksat, vil følgende linjer vise.

Vi vil nu følge bjørnernes dag, der tydelig viser tigrenes og leopardernes ihærdighed. Sådan som det gik Kalle, gik det også i store træk ulvene i hans bande. Da han i første time i skolen skulle lukke sin danske læsebog op, kunne han ikke finde den side, hvor hans lektie stod, indtil han opdagede, at to sider i bogen var klæbet sammen; da han fik den åbnet, lå der en lap med ordene: »Vogt dig«, neden under var anbragt et tegnet tigerhoved. Da han i frikvarteret ville tage sin ulsters på, var det ene ærmegab syet sammen, så han ikke kunne komme i frakken, nede i ærmet lå der atter en advarselsseddel. Da han i frikvarteret satte tænderne i et stykke lækker ostemad, blev han aldeles rasende over, at maden smagte af terpen-

tin. I bunden af madpakken lå der en seddel, denne gang med en leopard som underskrift. Da han skulle aflevere sine regnestykker, opdagede han i sidste øjeblik, at resultaterne var visket ud, og gale resultater var indført i stedet for. Da han om eftermiddagen skulle hente sin cykle, havde han nær fået et nervesammenbrud af raseri, cyklen lå nemlig i flere bunker. Dæk og slange for sig, hjul for sig, kæde for sig osv.

Lørdag aften gik de fleste af drengene fra flokken til danseundervisning på hotellet, noget de fleste af drengene var meget fornærmede over, men i virkeligheden var stolte over. Undervisningen, der blev ledet af en meget stram dame ved navn frk. Thyra Step blev udført med musik på et gammelt hakkebræt af frk. Menuetta. Da Kalle kom ind i dansesalen, begyndte det at klø ham på ryggen. Åh, hvor det kløede. Al den værdighed, hans fineste sæt tøj gav ham, gik fløjten, medens han vred og vendte sig og til slut gav sig til at klø sig på ryggen alle de steder, han kunne nå. Da eleverne skulle til at indøve trin-skolen, opdagede han, at hans fødder ikke ville lyste, han kunne bogstaveligt talt ikke få fødderne

med sig. Frk. Step standsede med et fast håndklap frk. Menuettas vilde flugt over klavertangenterne. Med en stram kommandostemme kaldte hun Kalle op til sig, men det varede lidt, før han kom, da han nemlig måtte tage skoene af først. Da han med ryggen kløende af kløpulver — for det var selvfølgelig kløpulver fra tigrene og leoparderne, der var årsag til kløningen — stod foran frk. Steps omfangsrige skikkelse, modtog han en knaldende lussing for hans i hendes øjne så besynderlige opførsel. Derpå gik de sammen ned til hans efterladte sko. Ved undersøgelse viste det sig, at sålerne på danseskoene var indsmurte i klister; under sålerne var med blyant skrevet den sædvanlige advarsel. Efter dette blev Kalle beordret til at rense sine skosåler, hvorpå han fortsatte med at nyde godt af den fortrinlige danseundervisning, men det gik nu ikke så glat. Hver gang Kalle nærmede sig en pige for at inklinere for hende, forsvandt hun eller blev engageret af en anden, ofte dansede 2 piger ud med hinanden bare for at give Kalle en lang næse. Undertiden hviskede pigerne: »Vogt dig! Kalle opdagede snart, at andre af bjørnebanden led den samme triste skæbne som han selv, og det var hårdt for ham, at hans små »flammer« sådan vendte ham ryggen, så han blev nødt til at danse rheinlænderpolka med piger, han ikke havde den fjerneste lyst til at danse med. — At det skulle overgå en hjerteknuser som Kalle. —

Tidlig søndag morgen sås Kalle slukrøret vandre rundt i byen med 2 totempæle. På flokturen samme dag glædede flokfører Aagaard sig over, at alle 3 bander stillede i korrekt påklædning og hele turen igennem udførte et vældigt flot ulvearbejde! — Bjørnene havde nu lært, at deres handlemåde overfor de konkurrerende bander var lav, men derfor syntes bjørnene dog, at visse af forfølgelserne i skolen var for slemme — navnlig den med at rette resultaterne i hjemmeregningen, og det vil jeg give dem ret i!

Peter Tini.

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Danmarks mest særprægede spejderhytte.

Søndag den 21. september indviede I. Glamsbjerg sin nye trops-hytte. I vinter erhvervede tropsrådet vandtårnet, der ikke længe blev benyttet, og ved et ihærdigt arbejde fra tropsrådet, førerne og et par store spejdere blev dette tårn indrettet til et eksempelvis trops-hus. Der er to sekskantede rum i to etager. Det underste er indrettet til tropslokale og det øverste til sovesal. Fra det øverste rum er der adgang til en balkon. Tårnet ligger dejligt på en lille bakke midt i et grankrat lige ved byen, men dog alligevel for sig selv. Et herligt hus til flok- og tropsarbejdet. Glamsbjerg troppen vil gerne for en ringe leje udlåne huset til troppe, der er på week-

end eller sommerferietur. Der er god soveplads.

1. Assens trop

har været på cykle rundt i Sønderjylland i 10 dage i sommer.

Vi kørte over Haderslev, Gram og Ribe til Rømpø. Her slog vi lejr i 2 døgn. Det var herligt at bade i Vesterhavet og sikke omgivelser! Det var en stor oplevelse at køre over den lange dæmning, og iagt-

tage alle de forskellige fugle der fandtes. Herfra kørte vi langs digerne forbi Ballum og Højer sluserne og ned til grænsen ved Rudbøl, og videre til Møgeltønder og Gallehus, hvor guldhornene blev fundet. Over Tønder kørte vi til Kruså og ned til Kollund ved Flensborg fjord. Ved lejrbalet om aftenen fortalte gendarmene danmarkshistorie for os. Derfra til

Gråsten, Dybbøl og Sønderborg, og videre til Abenrå, hvor vi slog lejr ved Abækhytten. Så tog vi til Årøsund og med færgen over bæl-tet

Og Bytroppen i Nykøbing F.

beretter følgende om deres tur til Norge:

Der er nok adskillige, der vil huske denne tur, både hvad strabadser og indtryk angår. Jeg ved ikke, hvad Kurt siger. Han var også særlig uheldig, for det første havde han slidt bunden fuldstændig af sine støvler, og for det andet fik han en ikke frivillig vandgang, da vi passerede en 100 m bred elv med rivende strøm.

Et fantastisk flot syn var en udsigt fra et af vore hvilesteder på fjeldet. Foran os lå en irgrøn fjeldsø og bag søen rejste fjeldet sig brat med grågrønne farver i bunden, for langsomt at gå over fra sort til den hvide sne på toppen.

Der var kun een ting, vi savnede deroppe — dansk rugbrød. Så vi havde een grund til at vende hjem igen.

Fra I. Absalons vandretur. Vablerne smøres.

Fædreweek-end i 7. Århus.

Ikke så få spejderfædre havde efterkommet 7. Århus trops indbydelse til at være spejder for en week-end. Der var både pejsebål, — puha — natpølse med Aage og Poul som hovedobjekter, løb, hvor der i wood-craft blev fundet ting, der aldrig er fundet mage til, bål-tænding, der ledte tanken hen på julen — og meget andet.

Den fine søndagsmiddag må også nævnes og sidst, men ikke mindst — nåh, ja — morgenkaffen — 16 mand og eet hundrede rundstykker. Man kan endnu høre knaset.

Totem.

Fra Jamboretten på Ebelø:
De fleste af deltagerne samlet.

Det berømte fynske buffaloløb

omfattede i år en jagt på den store bandit, Emiliano Zappata, og hans bande, der havde bortført den pavelige nuntius, Caspari. — Ad spinkle interimistiske broer kom man over den store flod, Rio Branco og eftersøgningen kunne begynde.

Ved at kigge efter i mørke slusekamre, hvor igennem Mamore flodens grumsede vand buldrede banede sig vej, og i dybe kløfter, hvis bund man nåede ved hjælp af svajende rebstiger, fandt man holdbare spor at gå frem efter. — Alt efter som natten led, fik man opsporet, at den bortførte kardinal holdtes fangen i et middelalderligt borgtårn nær Padilla. De banditter, der holdt vagt her, blev overmandet og hans excellence befriet. Zappata og den øvrige bande havde slået lejr længere nordpå i nogle bjergkløfter, og her mødte han sin skæbne, idet han og hans kammerater faldt for peruanernes kugler.

Løbet vandtes af 3. Odense trop.

Fra en udenlandsfærd.

»Sent skal vi glemme en situation i en købmandsforretning i en lille belgisk by, hvor problemet 3 æg syntes uløseligt, indtil Madame, der dog havde rundet de treds, pludseligt gættede rigtigt og hoppede rundt i sin forretning, bakskende med armene og råbende »kykeliky«. Caspar Markdanner.

Set. Georgsløbet

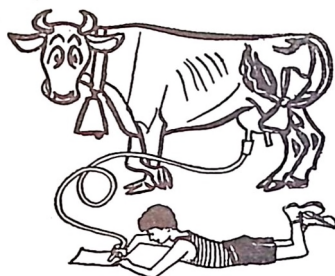
i Sorø fandt i år sted først i oktober. Der deltog 21 patruljer i løbet, og løbets grundlag var beretningen om, at en transport fra Zoologisk Have havde haft uheld, hvorved 2 elefanter var brudt ud af deres vogne og i flugten havde væltet to andre vogne. Det gjaldt nu om at finde frem til de forskellige dyr ved sporing osv. I en kimsleg fik alle hold på nær 2 maksimumspoints, et sted skulle man tænde bål med to tændstikker. Det lykkedes kun for ti af patruljerne. Løbet blev vundet af Hjortene, Asser Riigs trop.

Tonkawastammen

fra Næstved har været i sommerlejr på Als og startede allerede om morgenen kl. 5. Cykleturen til Korsør klaredes på rekordtid, 2½ time. I nærheden af Fåborg viste Kjeld troppen sine gymnastiske øvelser på cykel. Han klaredes det godt, cyklen mindre godt! Iøvrigt gennemførte man hike, lejrskonkurrencer, der blev vundet af Delwar-patruljen, besøg i Sønderborg og Dybbøl Mølle og endelig olympiade. En nat blev man »overfaldet« af nogle skovmænd fra Sønderborg. Det lykkedes at overmande »banditterne«, og ved 2-tiden kunne man samles fredeligt omkring lejrbalet.

Fanger du også fisk?
(Boy's life)

Og så var der spejderen, der havde læst, at man kunne lave usynlig skrift med mælk!

19 millioner.

Dick Hunt glædede sig nok til alt det, han skulle opleve, da han fornylig indmeldte sig i 187. Fairfax trop i Virginia i USA, men han tænkte næppe på, at han skulle dumpe ned i det helt store eventyr. Det viste sig nemlig, at han var nr. 19.000.000, som indmeldte sig i det amerikanske spejderkorps.

Noget måtte der gøres. Først var han i New York og talte i radio sammen med spejderchefen, senere var han til regeringsmiddag i Washington og derefter på besøg hos præsidenten i Det hvide hus.

Som de sidste

tropsblade, vi nævner i de forskellige oversigter, vi har haft i de forløbne numre, kommer nu:

Faklen1. Assens
Oberst Læssøes Oberst Læssøe,
trop og flok .. Kolding
Ret KursDyssegården
SkalpenHuronerstammen
(2. Brønshøj)

Sporsprederen ..1. Thisted

Og dermed er det slut. Vi nåede op på ialt 154 stk. Tak for bladene. Vi håber fortsat at modtage dem hver måned.

Hjortesuk.

»Det var en skam, at vi havde Ottens hund med på hiken. Efter hvad han sagde, var det nemlig dens skyld, at vi ikke vandt«.

2. Thisted.

Nye spejderfrimærker.

I fortsættelse af »Magasinet« s tidligere artikler om alverdens spejderfrimærker fortæles her om to nye spejderfrimærker.

De karibiske øer holdt i marts jamboree på Jamaica, og i den anledning udsendte postvæsenet to farvestrålende mærker, som begge viser kongens portræt, en spejderlilje samt forskellige landkort og ikke at forglemme, de produkter, som vi navnlig knytter til navnet Jamaica: bananer og ananas.

2 d er grøn med blå lilje og sorte tegninger.

6 d er rød med grønne landkort og sorte tegninger.

Der eksisterer nu vistnok 98 forskellige spejderfrimærker i verden, men endnu intet fra Danmark. — Tænk, om Danmark som et led i en frimærkeserie om dansk ungdom udgav spejderfrimærke nr. 99 og 100 med en pigespejder og en drengespejder!

O. D.

پاکستان کاؤٹ

پاکستان کاؤٹ کاؤٹ ایسی ایسی کامیابی ہوئی
میر سید شہزاد ہادی
مدیر شعبہ سٹیٹ ٹیگٹ، لاہور

سید شہزاد ہادی

Hovedet på spejderbladet i Parkistan.

NYE DAVNE TIL TÆRES SIDEN

N VÆBBERE

3. Brønshøj trop
PF Bent Hansen
Huronerstammen
Jørn Johansen
Jørn Christiansen
5. By trop
Hans Albert Gæpert
10. Odense trop
PA Erik Madsen
- Set. Pauls trop
PA Steffen Rasmussen
PA Bent Andersen
5. Odense — Set. Georgs trop
PF Ralmond Nielsen
- Nybyggerne
Mogens Bessermann
- Dyssegård trop
PF Tommy Jappe
1. Brønshøj trop
PF Ole Gernyx Hansen

1. KL. SPEJDERE

- Set. Pauls trop
SK René Debois
Jørgen Sommer
Nybyggerne
Martin W. Pedersen
Dyssegård trop
PF John Grothe
PF Jens Kjær Jensen

N RIDDERE

- Huronerstammen
Per Kragh
Nybyggerne
Hans H. Gamborg
Dyssegård trop
PF John Grothe

A VANDRINGER

- 75 km
Juelsminde trop
PA Niels Anton Dam
PA Leif Sørensen
Huronerstammen
Preben Nielsen
John Heitmann
60 km
Huronerstammen
Preben Nielsen
John Heitmann
1. Korsør trop
Jens Knudsen
Set. Jørgens trop
PF Bent Nielsen
PA Paul Myglin

1. KORSSØR

1. Korsør trop
Henning Hansen

BLEV Din TROP NÆVNT DENNE GANG?

Den første trop i Norge

bestående af blinde spejdere er blevet startet på Dalen blindeskole.

Kunstigt åndedræt.

Den måde til at give kunstigt åndedræt på, som vor landsmand, Holger Nielsen, har opfundet (og som du sikkert er ekspert i), indgives nu af spejdere verden over. Sidst har metoden været gengivet i det internationale førerblad »Jamboree«, i det amerikanske spejderblad »Boy's Life« og i det philippinske spejderblad.

Lidt svensk.

Tanten: Kan den lille vargungen sige mig hur jag ska gå för att komma till Jakob Nilsgatan?

Den lille vu: Först går tanten tvärs över torget och tar sen in på första tvärgatan.

— Jaha.

Och sen viker tanten av åt höger och följer gatan fram till en mjölkaffär.

— Jaha.

Så tar tanten av åt vänster och kommer in i en återvändsgränd.

— Jaha.

Men då har tanten gått fel ..

HUSK KORPSETS SPEJDERPOSTKORT!

Pr. stk.	kr. 0,10
Serie på 10 stk.	kr. 0,65
Serie på 20 stk.	kr. 1,00

2. Silkeborg trop og flok

fylder den 11. januar 15 år og inviterer denne dag alle tidligere førere til at deltage i en tropsfest i Silkeborg.

International lejr for Rovers.

Det 5. Verdens Rover Moot finder sted i Svejt ved den internationale spejderhytte, Kandersteg, i tiden fra 29. juli til 8. august 1953.

Benyt de stille formiddags-
timer eller de første efter-
middagstimer, hvis man vil
undgå at vente.

Med julehandelen for øje

Spar porto - undgå efterkrav -
læg frimærker ved bestillingen
af små ordrer, der ellers bliver
uforholdsmæssigt dyre.
Telefonordre kan ikke loves eks-
pederet samme dag, hvis bestil-
ling sker efter kl. 12.

**For stor en succes og allerede udsolgt - det er
desværre sket sådan med knallertjakker og lum-
berjackets af Ninoflex-poplin i drengestørrelser.**

Vi har til voksne fremskaffet de samme lumberjackets
m. uldfoer i stedet for velourfoer og til samme pris. Knallert-
jakker til voksne kommer også og til drenge har vi $\frac{3}{4}$
lange vindjakker m. bælte og teddybear foer - mørkeblå
60,75 - 66,75 - 75,75

Men vi har mange andre vindbluser og vindjakker.
Kom ind og kig på dem.

Uldfoer til at knappe i vindjakker,
regnfrakker eller cotton coats **9,85**

Raggsokker med gedeuld - de foretrukne lyse ensfarvede
 størr. $9\frac{1}{2}$ 10-10 $\frac{1}{2}$ 11 11 $\frac{1}{2}$ -12
6,00 6,25 7,00 7,25

**Denne bog
bør enhver
spejder
have på sin
bogreol**

**180 sider
kr. 5.00**

Håndgjorte stearinlys m. spejderlilje

19 cm 6 stk. i æske kr. 4,75 - 23 cm 6 stk. i æskekr. 5,40

Bloklys 7x7x10 $\frac{1}{2}$ cm kr. 4,50

Spejderlysestage m. emblem kr. 2,50

Giv dit værelse spejderpræg eller ulvpræg

Ønsk dig billeder i julegave

Sct. Georg og Dragen (træsnit) 31x40 cm	2,50
Baden-Powell - firefarvetryk - 48x60 cm	4,50
Junglebilleder - svenske, krideret karton	0,65
Junglebilleder - flerfarvede	0,35
Fotografi af spejderchefen	0,50
Billigt plastic kompas	2,00

— se om Silva kompas i julekataloget

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Redaktør: Erik Jessen,
»Troldehøj«, Åbenrå.

Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Sorø.

Nørre Farimagsgade 89
København K., tlf. PAINE 4526
Eksp. kl. 9-17 $\frac{1}{2}$, fredag 9-19, lørdag 9-14
Odense: Klostervej 19, tlf. 12.418
Aarhus: Østergade 26, tlf. 13.613
Depotet er korpsets egen forretning og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K.,
Telefon PAINE 5711. Kontortid kl.
8-16, lørdag kl. 8-12. Giro 2284

Begge blades ekspedition:
Korpskontoret.